

PAVLOV

To Sekunder før Forbrydelsen

af
Gustavo Ott

Oversat til dansk
af Mia Thiel

Gustavo Ott ©2002
gustavott@yahoo.com
www.gustavoott.com.ar
SGAE-
Sociedad General de Autores de España
Nro. 64171

Personer:

Mauricio
Amada
Paco
Pili/ Mor/Consuelo
Eduardo

”.... vi må ikke glemme at i de fleste tilfælde, kender vi ikke hundens fortid. Hvem ved hvilke oplevelser den har haft igennem sit liv, og hvilke midlertidige relationer der tidligere er skabt. For øvrigt, hvis dette kan lade sig gøre med en hund i en eksperimentel situation og i strengt kontrollerede omgivelser, hvad ville mulighederne ikke være for et menneske i dets uendeligt mere komplekse udtryksform og med en endnu mere kompliceret historie?”

fra Pavlov: *Conditional Refleks - Conditional Refleks -
”On the function of cerebral hemispheres”
On the function of cerebral hemispheres*

1. del
12 timer efter forbrydelsen

*Lyden af en radio der leder efter stationer. Nyheder, Jazz, klassisk musik, salsa, interviews, reklamer, sport, jazz, latter, skrig, støjsus, o.s.v.
Lyset går op på radiostationens talk-show studie. Til venstre ses Amanda ved mikrofonen. Nogen lægger et telefonrør på: Klik!*

Amanda: *Vender sig ikke om.* – Nej, hvorfor mig?...Nej, hvorfor mig?...hvorfor mig?

Pili, Paco, Erika og Marius nærmer sig med knive.

Marius: Jeg må slå hende ihjel.

Pili: Jeg må slå hende ihjel.

Erika: Jeg må slå hende ihjel.

Paco: Jeg må slå hende ihjel.

De trækker alle en skinnende kniv, løfter den. Black out. Mørke. Musik. Telefonen ringer.

Marius: Jeg har ikke mere at sige...

Paco: Nej, nej, nej – du er nød til at fortælle mig hvad du ved.

Marius: Jeg ved ikke mere

Paco: Jo, du gør. – *Lyset går op.* -

Et forhørslokale. Marius sidder med håndjern på. Tilstede er også politimanden Paco og hans sekretær Pili.

Paco: Pili, giv ham noget vand.

Marius får et glas vand.

Paco: Nå, lad mig høre. Hvad hedder du?

Marius: Marius..

Pilli: Det sagde han også da vi fandt ham i busken bag radiohuset.

Paco: Hmm, jeg leder efter en Marius, og du – hedder – Marius. Er det et tilfælde, tror du?

Marius: Der er mange som hedder Marius....

Paco: Ja, men nu var du tilfældigvis på gerningsstedet?

Marius: Det betyder da ikke....

Paco: Hvad? At du stjæler?

Marius: Jeg er ikke en tyv.

Paco: Nå, men så en morder da...

Marius: Jeg har ikke myrdet nogen!!

Paco: Nååhh nej! Det var mig, ikke sandt? Jeg er sgu bare en forklædt strisser som myrder løs på de radioværter jeg ikke bryder om.... *Han hiver M op af stolen.*

Marius: Jeg har ikke....

Paco: Det er jo det jeg siger. *P slår M.* Jeg er morderen! *P slår M* Jeg er en helt. *P slår M*, en engel! *P vælter M ned på gulvet* – og før jeg myrder, skriver jeg hendes navn på min hånd så jeg er sikker på ikke at blive mistænkt..... *P presser M's ansigt ned i gulvet* Hvorfor slog du hende ihjel? Tænder du på det? Hvorfor Marius? Hvorfor dræbte du hende?

Marius: Det var ikke mig!

Paco: Nej, nej, nej – det var mig! Og ved du hvorfor? Fordi det hele er gået i lort...

Marius: Det hele.....

Paco: Og vi sidder i lort til halsen. Er det ikke rigtigt, Marius?

Marius: Jo...

Paco: *Til Pili.* Okay, få ham til at skrive under, og så skal vi have noget at æde. Jeg er sulten.

P vender sig bort. Pili hjælper ham op på stolen og lægger papirerne foran M.

Pilli: *Giver ham en kuglepen.* – Her, her... *Hun peger.*

Marius: Undskyld...

Pilli: Her, her og her...

Marius: Undskyld....

Pilli: Skriv nu under og få det overstået.

Marius: Men jeg har jo ikke tilstået...

Pilli: Helt ærligt, tænk dig om... *Hun nikker over mod Paco.*

Paco: Hvad?

Marius: Det var ikke mig...

Paco: Hvad?

Marius: Det var ikke mig...

Paco: Det var ikke dig der.... hvad?

Marius: Myrdede hende.

Paco: Hvad?

Marius: Det var ikke mig...

Paco: Ja, ja, men hvad mener du?

Marius: Det var ikke...

Paco: Dig?

Marius: Jeg har ikke myrdet nogen!

Paco: *Går hen til ham og rejser ham op. Han retter på hans tøj.* Nå, men hvis ikke det var dig, vil du så ikke være så venlig at fortælle mig... *Han griber fat i Marius og knalder ham op væggen* HVEM FANDEN I HELVEDE DET SÅ VAR!!!

Marius: Jeg ved det ikke... *P smider ham på gulvet.* En sindssyg elsker, en homo, en junkie, en... Hvem som helst!

Pilli: Jeg tror at han fortæller sandheden...

Paco: *Til Pili.* Hvad siger du?

Pilli: Jeg tror at han fortæller sandheden...

Paco: Syntes du, det er synd?

Pilli: Hvad?

Paco: Syntes du det er synd, for ham!

Pilli: Nej, men jeg tror..

Paco: Kender du ham?

Pilli: Nej, men...

Paco: Boller du ham?

Pilli: Nej!

Paco: Så drop det. Okay? Glem det martyrpis. Du kender ham ikke så bland dig uden om. Det rager ikke dig.

Pilli: Undskyld.

Paco: *Tager hende under hagen.* Husk hvad jeg har lært dig - pas på dig selv. Og kun dig selv. Hvis du først får medlidenhed med ham, er du færdig. Han kommer ud, han finder ud af hvor du bor og bryder ind. Han banker dig, han voldtager dig, han skærer langsomt halsen over på dig. Det er den eneste tak du får, Pili... - Ikke sandt, Marius? Du tænker kun på hvordan du kan komme til at myrde hende.

Marius: Det er ikke rigtigt. Jeg kunne aldrig...

Paco: Skære halsen ....

Marius: Det var ikke mig.

Paco: ...over, fra øre til øre.

Marius: Jeg er ikke morder!

Paco: Hvad er du så, Marius? Præst!

Marius: Jeg er... Jeg er kristen.

Paco: Ligesom Pontius Pilatus?

Marius: Han var ikke kristen...

Paco: Tager du pis på mig? Pilli, hvad giver du? Han tror kraftedeme at han er klogere end os. *P slår M i maven.* Hvis jeg siger han var kristen, så var han kristen, er du med?

Marius: Ja.

Paco: Så du bekender dig til Jesus og den kristne tro?

Marius: Ja selvfølgelig...

Paco: Ja selvfølgelig?

Marius: Det er jo det samme...

Paco: Fandeme, om ikke vi er til eksamen! *P vælter M ned på gulvet og sparker ham.* Du er dumpet makker!

Paco tænder en smøg.

Paco: *Venligt.* Marius – for to timer siden blev der begået en forbrydelse. Jeg var på vej hjem for at få noget at æde, drikke øl og se fodbold, og så... Driiingg. ”Vi har et drab, en radiovært, du tager sagen!” Klik. Og her sidder jeg og spilder tiden på dig mens 1. halvleg snart er forbi. Derfor Mauricio, fortæller du mig hvorfor en kærlig kristen som dig render rundt med knive i ærmet...

P tager kniven frem og sætter den på M's hals.

Marius: Du må ikke slå mig ihjel.

Paco: Jeg er en morder, og lige nu har lyst...

Marius: Vent, du må ikke slå ihjel, ikke endnu...

Pilli: *Stopper med at skrive.* – Ikke endnu? Hvad mener han?

Paco: Hvad lavede du med kniven?

Marius: Jeg ville slå hende ihjel!

Paco: Okay Pilli, så er vi klar... *Han vender sig bort med kniven.* Du slog hende ihjel?

Marius: Hun var en sæk, en smatso, en slamfisse...

Paco: Og hvordan havde hun forulempet dig?

Marius: Jeg var sammen med min mor... Og så... Og så sagde hun noget om aftensmad, og jeg var ikke sulten. Og jeg kunne drømme, og jeg kunne flyve, og jeg fløj min vej, og så sagde min mor at jeg ikke måtte komme for sent hjem...

Paco: Hvad har din mor med studieværten at gøre?

Marius: Hvad min mor har med studieværten at gøre?

Paco: Ja, hvad har din mor med studieværten at gøre?

Marius: Ingenting. Absolut ingenting. De har intet med hinanden at gøre. De kender ikke hinanden, har aldrig set eller hørt om hinanden...

Paco: Jeg fatter det ikke....

Marius: Det er ellers nemt at forstå. Jeg drømmer om at flyve. Jeg elsker at have vinger på ryggen, at svæve over husene og indhulle mig i skyerne. Jeg drømmer at jeg ser mine venner, og de ligner myrer der apatiske kribler rundt og ligner hinanden. Og mens jeg flyver møder jeg en fugl, måske en hel mågeflok og nogen gange en jumbojet. Men de kan ikke se mig, jeg kan kun se dem....

Paco: Okay, så leger vi ”jeg er skør, luk mig ind på Skt. Hans,” men glem det. Den hopper jeg ikke på, makker...

Marius: Jamen, fatter du det ikke?

Paco: Nej.

Marius: Jeg har altid troet at vi flyver fordi vi er guddommelige skabninger. Fordi vi er børn af Gud!

Paco: Amen, så det var pointen med din lille historie? At du dræbte en kvinde du ikke kendte fordi du har vinger på ryggen? Tror du jeg er idiot!

Marius: Nej, men hun var en dem som....

P springer op og presser M ned i gulvet.

Paco: Anden halvleg er gået i gang. Og jeg spilder min tid på dig, Marius. Det er en skam, syntes du ikke? At en mand som mig misser kampen fordi han er nød til at være sammen med en båtnakke som dig? – Jeg er ikke ond, Marius – jeg er sulten!

Marius: Det forstår jeg...

Paco: *Slipper ham.* Godt, for det sker ved Gud ikke særlig tit... Okay, Marius – nu er jeg fuldstændig ærlig... Bag det spejl, sidder en mand. Ved du at det spejl i virkeligheden er et vindue? *M nikker.* Hmm, jeg ved fandeme ikke hvorfor vi har det spejl, alle ved at det er et vindue, men i min branche er der en masse røvhuller. Ved du det? *M nikker.* Hmm, som sagt sidder der en mand bag det vindue. Et vidne. Han vil høre din historie for han er ikke helt sikker. Så nu fortæller du hvad der skete fra det øjeblik du trængte ind på radiostationen.

Marius: Hun var der da jeg kom ind,

Paco: Hvem?

Marius: Hende radioværten!

Paco: Hmm, fortsæt.

Marius: Hun var hvid i hovedet af skræk!

Paco: Hvad med dig?

Marius: Neej, ikke mig!!

Paco: Hmm, fortsæt.

Marius: Og jeg tænkte: ”Kom så Marius, gå hen og stik hende i ryggen.” Men så tænkte jeg det igennem én gang til, og jeg sagde til mig selv, ”Du er et fjols, Marius. Den kælling er en slamso. Tænk på alt det mundlort hun hælder i hovedet på folk. Hun fortjener at blive skåret op, langsomt, fra øre til øre mens hun klynkende beder Vorherre om nåde for alle hendes synder. Det hele er noget lort, og vi står i lort til halsen.... I sådan en verden er ingen bedre end deres næste. Ingen, ingen siger jeg, kan fortælle nogen hvordan de bør leve deres liv for Gud har givet hver og en af os vores individuelle frihed. Forstår du det?”

Paco: Ja, det forstår jeg. Enhver gør som det passer ham....

Pilli: *Mens hun skriver* – Som passer ham...

Marius: Som det passer ham, ja. Og ingen kan gøre sig selv til Gud, ingen siger jeg! Du må ikke have falske guder! Det er et de 10 bud, forstår du det?

Paco: Ja, selvfølgelig, fortsæt.

Marius: Jeg så hende sidde der og være dødsens bange, og jeg tænkte: ”Der er sikkert mange som mig.” Og jeg tænkte på alle os som går rundt med en kniv i jakkeærmet og kun venter på at nogen skal forbyde flyvning.

Paco: Hun sagde at du ikke måtte flyve?

Marius: Nej, nej, ikke direkte. Ikke til mig. Jeg tror på mig selv, og ved at jeg er unik, men der er mange mennesker i den her by som ser op i himlen og finder ud af at også de kan flyve...Forstår du?

Paco: Nej, men fortsæt.

Marius: Du forstår mig ikke?

Paco: Du taler og røven går...

Marius: Jeg er ikke skør!

Paco: Neej, det er mig der er skør. Det har jeg jo sagt. Det er mig der elsker at baske rundt med vinger på ryggen og hilse på havmåger og flyvemaskiner....

Pilli: Undskyld?

Paco: Undlad det sidste Pili, vil du?

Pilli: Ja, selvfølgelig.

Marius: Ligesom jeg skulle til at slå hende ihjel, kom en kvinde ind...

Paco: Vil du kunne genkende hende?

Marius: Ja. Hun gik lydløst over mod hende, og så sagde hun:

Lys på Amanda og skygge

Skygge: Jeg må slå hende ihjel

Paco: Hvad skete der?

Marius: Hun træk en kniv ud af ærmet...

Skyggen trækker kniv, løfter den, lys ud.

Paco: Og?

Marius: Og hvad så?

Paco: Hvad skete der?

Marius: Jeg løb...

Paco: Du løb??

Marius: Ja, selvfølgelig...

Paco: En stor stærk machohelt som dig løb sin vej?

Marius: Jeg var pissebange

Paco: *Ler højt.* Og så løb du!

Marius: Jeg løb for mit liv!

Paco: Åhhh, hvilken herlig morder vi har her, hva' Pilli.

Marius: Jeg har aldrig været så bange før i hele mit liv!

Paco: Og hvad skete der med englen, og vingerne og din havmåge?

Marius: Jeg glemte alt om dem...

Paco: Utroligt!

Marius: Jeg har aldrig set et dødt lig før!

Paco: Marius. Du får mig sgu til at tude. Din historie er virkelig, virkelig fantastisk, men jeg tror ikke på dig. Lad os bare sige at jeg ganske enkelt ikke føler for at tro på dig.

Marius: Men det er sandt!

Paco: Ja, men sandheden er ikke tilstrækkelig.

Marius: Men, hvad' så?

Paco: Wasser? Det er vand på tysk. – Jeg vil gerne have at du kikker på hende her.

Lampen drejes så Erika kommer frem i lyset.

Paco: Hils på Erika. Hun er vidnet. Hun så en mand, hun så en kniv, og hun så en radiovært blive myrdet....

Erika og Marius stirrer på hinanden.

Marius: Det er hende!

Sportskommentatoren

....De er lynende farlige i deres kontraangreb..... Midtbanen svigter og forsvaret er på skovtur....og nu!! Så rykker Heintze! Han dribler, en mand, to mand. Martin Jørgens trækker over i højre side.

Erika: Hvad?

Sportskommentatoren

Martin Jørgensen trækker over i højre side, han er hel helt fri, og Heintze ser ham...

Marius: Du dræbte hende!

Sportskommentatoren

Neejj! Heintze tackles på midten, og han mister bolden. Uhha, det er farligt.

Erika: Hvad snakker du om?

Sportskommentator

Dommer! Rødt kort! Hvad laver du! Ud med ham! Dit sorte svin!

Marius: Du dræbte hende!!

Erika: Til Paco. Hvad foregår der her?

Sportskommentator

Katastrofe! Der er frit stormløb ned mod Schmeichels mål.

Paco: Jeg ved det ikke. Kom så Schmeichel! Du har den.. Tag ham så!

Sportskommentatoren

Schmeichel går ud og udfordrer i feltet. Bolden rammer stolpen! Og Schmeichel griber den på ripostlen! Puha Det var nær blevet farligt.

Pilli: Er Schmeichel morderen?

Erika stikker Marius ned.

Sportskommentatoren

Nej, nej, nej! Schmeichel taber den, og bolden triller i .....Neej!!

Pilli: Han er død.

Black out

Ni timer efter forbrydelsen

Lys op. Vi er på politistationen. Erika sidder alene med front ud mod publikum. Pili kommer ind. HUN ser hende, og begge smiler.

Pilli: Er du her p.g.a. mordet på hende radioværten?

Erika: Ja. Jeg er vidnet.

Pilli: Jeg er sekretæren. Pili.

Erika: Hvor længe skal jeg være her?

Pilli: Bare rolig. Han kommer om lidt.

Erika: Sig mig, har jeg ikke hørt din stemme før?

Pilli: Nej. Det har du ikke.

Erika: Den lyder bekendt.

Pilli: Bare rolig. Han er en fin fyr.

Paco kommer ind.

Paco: Goddag skatter! Ved du at min ven sidder derhjemme med to flasker rom. Vi skal se kampen i aften, sammen. – *Han ser Erika. Han tænder en cigaret.* – Hmmm, og her har vi vidnet, talk to me baby...

Erika: Undskyld..

Paco: Fortæl mig hvad du ved så jeg kan komme hjem og se kampen.

Erika: *Hoster.* – Cigaretten...

Paco: Det må du undskylde...*Slukker den ikke....*Lad mig høre.

Erika: Jeg må indrømme at jeg på forhånd vidste hvad der skulle ske med Amanda. Det er selvfølgelig nemt at være bagklog, men jeg vidste det altså.

Paco: Hvordan kunne du vide det?

Erika: Fordi jeg havde en drøm... Fuldstændig som det skete i virkeligheden.

Paco: Og du advarede hende ikke?

Erika: Jeg nåede det ikke. Ligesom jeg skulle til det, ringede morderen til hende.

Paco: Kan du genkende stemmen?

Erika: Vi vil aldrig nogen sinde glemme lyden af den stemme. Det har jeg også drømt – at vi aldrig vil glemme hvad der skete... *Hun hoster* Mine drømme har advaret mig... alt går amok! Forstår du, inde i mig er hele verden et teaterstykke som begynder bagfra fordi slutningen er overflødig. Måske er det derfor vi slår hinanden ihjel. Der er ikke flere overraskelser. *Hun hoster* Alt er set før. *Hun hoster to gange* Vil du have noget imod at slukke den cigaret?

Paco: Åh, undskyld

Han slukker den ikke

Erika: ...cigaretten

Paco: *Slukker den ikke*. Det er meget vigtigt at du fortæller mig sandheden. Jeg vil vide hvad du hedder, hvor gammel du er, hvad du laver, hvor du bor. Alt! For jeg er nød til at tro på dig. Du har brug for at jeg tror på dig.

Erika: Det vil sige... jeg er stadig... mistænkt?

Paco: For præcis ni timer siden blev der begået et mord. Det er mig der undersøger det så jeg mistænker alle til jeg finder en der tilstår så jeg kan komme hjem. Du er mistænkt, og jeg vil høre din historie...

Erika: Mit navn er Erika Gunitz, og jeg bor i den her by.

Paco: Pilli?

Pili skriver

Paco: Godt.

Erika: Jeg arbejder i radiohuset.

Paco: Og hvad laver du der?

Erika: Jeg er producer på et talk-show.

Paco: Hmm, gå videre!

Erika: Folk som har et eller andet problem ringer ind, og vi forsøger at hjælpe dem. Vi forudsiger fremtiden, tyder drømme....

Paco: Er der mange der ringer ind?

Erika: Normalt, ja. Der er altid en desperat selvmordskandidat eller et hysterisk kvindemenneske som lægger sit liv i vores hænder.

Pilli: *Men hun skriver.* ”Som lægger deres liv i vores hænder.”

Paco: Hmm, kan du lide dit job?

Erika: Ja, selvfølgelig. *Hoster.* Jeg redder liv, mange liv. Derhjemme har jeg en hel væg fyldt med takkekort og hilsner. Tarot, religion, astrologi, clairvoyance, okkultisme, drømmetydning – drømmer du nogen sinde?

Paco: Aldrig.

Erika: Jeg kan gøre det gratis. Jeg kan læse i din hånd *Han hoster* og endda i din cigaret. Jeg kan læse i asken...

Pilli: Måske du ville læse i mine... *Rækker hænderne frem.*

Erika går over mod hende.

Paco: Ved du, hvem der vinder kampen?

Erika: Det gør modstanderne.

Paco: Hmm, kom herhen!

Erika: Ja?

Paco: Sæt dig ned. Det er en politistation.

Erika: *Lugter ud i rummet.* Fremtiden gennemsyrrer lokalet her. En masse indestængt energi...kamp...som om nogen skal dø herinde.

Pilli: Herinde?

Erika: Ingen tvivl om det. Kan du ikke mærke det? Hør væggene!

Pilli: Hvad siger de?

Paco: Ingenting. Hvordan kan en væg tale?

Erika: Det skulle ikke undre mig om der forekommer extral præsensorisk aktivitet herinde...

Pilli: Er du sikker?

Erika: Ingen tvivl om det.

Pilli: Nogen gange... jeg mener... skrivemaskinen. Den skriver helt af sig selv, uden at jeg rører den med så meget som en finger.

Paco: Det er fordi den er elektrisk, søde. Sig mig, Eduardo, er du gift?

Erika: Nej, jeg er aldrig blevet gift.

Paco: Men du rådgiver par?

Erika: Nej, det gør de selv. Jeg er bare mellemmand...

Paco: Mellemmand? Narko?

Erika: Nej, mellem dem og deres id.

Paco: Hmm, mellem dem og deres id. Kan alle ringe ind?

Erika: Ja,

Paco: Hvem tager telefonen?

Erika: Radioværten.

Paco: Alle kan ringe ind?

Erika: Præcis.

Paco: Alle?

Erika: Alle som har en telefon kan ringe til os.

Pilli: Selvom det ikke altid er let at komme igennem.

Paco: Lytter du til det program?

Pilli: Nogen gange, når jeg ikke kan falde i søvn. Det er et interessant program. Jeg kan godt lide at høre folk ringe ind. Så forestiller jeg mig deres ansigter, og de er nervøse, og desperate, og de hakker, og snøfter og stammer...

Paco: Og det morer dig?

Pilli: Ja, selvfølgelig.

Paco: Lyttede du den aften mordet skete?

Pilli: Nej!

Erika: Problemet er at programmet nogen gange mangler....intensitet.

Paco: Hvad mener du med ”mangler intensitet?”

Erika: Nogen gange, f.eks. vil folk ikke have deres fremtid læst op i radioen, eller de vil ikke tale om sex – det værste er når folk slet ikke har personlige problemer.

Paco: Hvorfor ringer de så?

Erika: På grund af alt muligt åndssvagt. F.eks. skilsmisser. Der er virkelig mange skilsmisser, og...

Paco: Og det lever du af?

Erika: Jeg ernærer mig af virkelighedens små dagligdags problemer.

Paco: Du udnytter problemer...

Erika: Vær ikke latterlig. Det sker hele tiden - især for strissere, er det ikke rigtigt?

Paco: Jo, men det var ikke det jeg talte om.

Erika: Nåå...

Paco: Det kunne være at I nogen gange – fordi I er trætte, irriterede, frustrerede,

Erika: Jeg er professionel...

Paco: eller er liderlige

Erika: Vores lyttere er...

Paco: Eller hvad fanden ved jeg....

Erika: Hvad?

Paco: Ganske enkelt ikke ved hvad I taler om! *Han slukker cigaretten*. Fortæl noget om den mærkelige opringning!

Erika: Opringning?

Paco: Du sagde noget om en mærkelig opringning..

Erika: Gjorde jeg?

Paco: Gjorde du ikke?

Erika: Nej.

Paco: Hmm, nogen sagde noget..

Erika: Det var ikke mig.

Paco: Ved du hvad jeg taler om?

Erika: En opringning?

Paco: Ja, en telefontrussel. En stemme som ringede op og sagde at han ville slå hende ihjel. Morderens opringning, husker du det nu?

Erika: Ja, det var ham. Morderen.

Paco: Genkendte du stemmen?

Erika: Nej.

Paco: Havde han ringet ind før?

Erika: Han ringede igen og igen, hele natten. Til sidst bad han om at få læst sine kort.

Paco: Og hvad skete der?

Erika: Han blev virkelig grov.

Paco: Og...

Erika: Så spurgte Amanda om hans navn

Paco: Ja....

Erika: Og han sagde at han hed Marius.

Paco: Er du sikker. Var det det navn?

Erika: Marius.

Paco: Hmm, Marius, fortsæt.

Erika: Og så læste Amanda kortene for ham.

Paco: Hvor var du? Helt præcist.

Erika: I kontrolrummet. I pladearkivet.

Paco: Begge steder?

Erika: Nej. Først i det ene, så i det andet

Paco: Og hvad skete der så?

Erika: Jeg gik ned i arkivet og lod Amanda læse kortene. Jeg kunne ikke høre hvad der blev sagt indtil Amanda råbte: ”Morder!” eller ”forbryder!” Og så skyndte jeg mig op i rummet...

Paco: Hørte du andet?

Lys på radiatorrummet hvor Amanda ligger med en kniv i ryggen.

Erika: Da jeg nåede døren, stødte jeg ind i en mand. *Telefonen ringer.* Telefonen ringede. Fuldstændig som jeg havde drømt det. Jeg kikkede på Amanda, uden at se kniven, men jeg vidste allerede at hun var død. I det øjeblik genkaldte jeg mig helt præcist mandens ansigt.

Paco: Og hvad gjorde du så?

Erika: Jeg tog telefonen.

Paco: Du tog telefonen. Hvorfor?

Erika: Det ved jeg ikke.

Paco: Hvem var det?

Erika: En stemme.

Paco: Og hvad sagde den?

Erika: Pavlov.

Paco: Pavlov? Hvad satan i helvede betyder Pavlov?

Erika: Den sagde: ”Pavlov lavede forsøget med hunden og klokken.”

Paco: Hunden og klokken?

Pilli: Det er et eksperiment. Hunden savler når klokken ringer. Man kalder det ”betingede reflekser.”

Paco: Og hvad har det med sagen at gøre?

Pilli: Det ved jeg ikke.

Erika: Det har intet med sagen at gøre.

Paco: Hmm. Okay Erika, se på ham her.

Lys på Marius som styrter frem og tilbage.

Paco: Kender du ham?

Erika: Ja, det er ham.

Paco: Det er morderen.

Erika: Ja, jeg er helt sikker.

Paco: Ved du hvad han hedder?

Erika: Pavlov?

Paco: Han hedder Marius, og vi fandt ham i gang med at skide skræk ude bag radiohuset.... *Til Marius.* Hey, englebasse - du er arresteret!

Blackout

Anden del

To timer før forbrydelsen

Marius står på en stol.

Marius: ...Samfundet er ikke et troværdigt system. Samfundet er ikke resultatet af en udvikling, af vort arbejde, vor fantasi! Samfundet er ingenting! Det er ikke engang overgangen til et bedre samfund. Det er overgangen til noget som er endnu værre! Der er intet lys for enden af tunnelen, intet håb, ingenting! Vi sidder i lort til halsen, og Gud er rasende på os. Derfor katastroferne, derfor sygdommene - For at sige, "Jeg er skuffet." Hans tålmodighed rinder ud, og snart skal vi alle brænde i helvede for vi er syndere! Er vi ikke alle syndere? Er vi ikke alle syndere!!!

Jordskælv, terror, krig, død og ødelæggelse – alle taler om det – død, død, døde, masser af døde, og vi taler og taler og taler for sådan er det!

Nej! Jeg er synderen! Du er synderen! Og himlen er svær at nå! Du skal gøre dig fortjent til Guds glæde! Nok er han nådig, men han er ikke idiot. Han vil komme til dig, han vil komme, og han vil kræve sit!

Mor, hør hvad jeg sagde til dem.

Du må handle, handle – for Gud er rasende, og han holder ikke længere hånden over os.

Det sagde jeg til dem, og til sidst råbte jeg: "Hallelujah – Gud er vred!" Nej, for resten, jeg sagde ikke "Hallelujah," jeg sagde "Amen." Og så rejste alle sig op og klappede af mig.

Mor: Jeg er stolt af dig, min søn.

Marius: I morgen skal jeg holde tale på universitetet, og bagefter i fængslet.

Mor: Ja, det er godt. Kom, der er mad.

Marius: Hver gang jeg vil sige noget, kommer jeg i tanke om 100 forskellige måder, jeg *kunne* sige det på, og hver gang, vælger jeg den *bedste* måde. Jeg er god til at finde på, jeg er virkelig god.

Mor: Vil du have brød eller ej?

Marius: Jeg er en engel.

Mor: Hva' med suppe?

Marius: For hver dag drømmer jeg om at flyve...

Mor: Det er kun de rige som ikke spiser brød til. Så tag noget brød.

Marius: Jeg drømmer – at jeg flyver – og Helligånden flyver lige ved siden af mig

Mor: Helligånden?! Og hvordan ser han så ud?

Marius: Han er hvid. En sky af hvidhed – ser mig lige i øjnene

Mor: Øjnene?

Marius: Nu har jeg en mission i livet.

Mor: Kød er færdigt – lige som du vil have det.

Marius: Engang var jeg et nul, jeg var ingenting, jeg var død. Forstår du?

Mor: Sig mig, skal du ikke spise?

Marius: Jeg er ikke sulten.

Mor: Og hvorfor siger du ikke det?

Marius: Jeg talte om helligånden, og min tro.

Mor: Derfor kunne du godt have sagt at du ikke var sulten.

Marius: Jeg vidste ikke at du var...

Mor: Jeg vil gerne vide på forhånd om du er sulten eller ej. For hvis jeg havde vidst det, havde jeg ikke spildt min tid på at lave det forbandede kød og den skide suppe som nu bare står og bliver kold.

Marius: Mor, lad være med at bande...

Mor: Jeg gør hva' fanden, jeg vil! Du skal ikke fortælle mig hvad jeg må og ikke må – din splejs! Står der hund på ryggen af mig, hva? Tror du jeg bare går og venter på at du skal blive sulten, hva?

Marius: Jeg vil slet ikke have suppe...

Mor: Eller kød, eller salat eller is. Men hvad vil du så? Du vil jo ingenting! Tænk på alle de små børn i Afrika. I går sagde de i radioen at alle børn i Etiopien er blinde af sult! Blinde og døde! Stakkel børn. De er ulykkelige! Døde, af sult, rigtig sult – alle sammen!

Jeg håber at du en dag kommer til at sulte – og bliver blind! Så vil du tænke på den her dag og så! – i stedet for at dø af sult – vil du dø af skam og anger.

Marius: Okay mor, jeg skal nok spise. Giv mig tallerkenen.

Mor: Hvis du ikke vil spise så lad være!

Marius: Jeg vil ikke såre dig.

Mor: Du sårer mig ikke, du pisser mig af!

Marius: Så undskyld. Undskyld....

Mor: Lad være med at undskylde! Du kommer her med din falske ydmyghed, men jeg kender dig, og jeg ved hvor arrogant, du er! Tro ikke du er bedre end mig bare fordi du hylér en prædiken, og nogle idioter klapper af dig. At være Gud, er én ting. Men at tro man er ham, er en helt anden. Kom ikke her med dine undskyldninger. Du er jo en engel!

Hun vender sig og tænder for radioen. Ringer op.

Amanda: Lad os se. Din søns fremtid. Giv mig hans fødselsdag, alder og hans yndlingsfarve og yndlingstal.

Mor: Han er født 3. november, han er 18 år, hans yndlingsfarve er hvid, hans yndlingstal er tre, og han hedder Marius.

Amanda: Lad os se, kortene er lagt. Din søn vil blive meget lykkelig selvom hans liv bliver kort og fyldt med tumult. Han vil aldrig blive til noget, og det er grund nok til at blive lykkelig.

Marius: Sluk den radio!

Mor: Min søn er kommet til verden for ingenting?

Amanda: Præcis.

Mor: Tak. Det var alt hvad jeg ville vide. Tak skal du have...*Hun lægger på.*

Amanda: Og tak fordi du ringede ind.

Mor: En mand uden en kvinde er en engel, ligesom dig.

Marius: Mor....

Mor: Hvis en mor får at vide at hendes søn er kommet til verden for ingenting, er det bedste hun kan gøre at skylle ham ud i toilettet... eller smide ham ud over balkonen, eller kvæle ham i hans egen navlestreng!

Marius: Må jeg bede om suppen?

Mor: Hvis jeg havde vidst hvad du ville blive til så havde jeg myrdet dig som lille... Jeg havde skåret halsen over på dig og hængt dit hoved på en kødkrog.

Marius begynder at spise.

Marius: Jeg spiser... Mor, se hvor godt det smager... Hmm!

Mor: Jeg skyder dig med et oversavet jagtgevær. Jeg har al ret til at slå dig ihjel – hvis jeg har vil. – *De stirrer på hinanden.* – Kom nu ikke for sent hjem i nat, vel?

Marius: Nej...

Moren går ud. Marius spiser ingenting, men stirrer på maden. Man hører Amandas stemme. Imens begynder Erika at omdanne scenen til studie.

Amanda: Og nummeret er fire-ni-fire-ni-ti-fire. Jeg er Amanda. Nattens Amanda, og i aften skal vi som sædvanlig tale om drømme. Eduardo, aftenens producer, er en drømmer. Vi drømme alle sammen, og mange drømmer om at flyve. Vi drømmer at vi har vinger på ryggen, at vi er flyvemaskiner, at vi er fugle – at vi kan lette og flyve vores vej. Og det betyder at vi er holdt nede, og at vi synker dybere og dybere for hver dag. Derfor drømmer vi om at flyve. Hvad jeg mener er at folk drømmer om at flyve fordi de ønsker at forandre sig, fordi de ønsker at være en anden et andet sted, men de tør ikke. Derfor drømmer de, og derfor tager de livet af sig selv og hinanden. Folk begår forbrydelser fordi de drømmer. De ønsker at hæve sig over alt og alle og lade det hele tilbage fordi vi sidder i møg til halsen. Vi kan drømme når vi ønsker det, men drømme er én ting... *Telefonen ringer...* og virkeligheden noget helt andet.

Hallo! Du er på! Lad os høre hvem der ringer...

Marius: Jeg...

Amanda: Ja, hvad siger du så?

Marius: Jeg vil bare sige at...Jeg vil bare sige at du er en slamsø!

Marius går over og tager brødkniven på bordet. Han går ud.

Amanda: Som sagt..Programmet her er dedikeret til alle jer der ønsker at flyve, men ikke kan fordi I er fortabte.

Reklamer, nyheder, baggrundsmusik, stemmer bagfra, mens lyset fades ud til blackout.

Minuttene før forbrydelsen

Lys op på Amanda i studiet. Hun er omgivet af mikrofoner, og ved siden af hende befinder Erika sig ved kontrolbordet.

Amanda: Vi er her for at behage og rådgive jer så klart og præcist som muligt. Det er ikke let at være præcis, det er ikke let at være klar. I dag er folk ikke længere i stand til at udtrykke sig klart. ... De er ikke i stand til at blive forstået, de kan ikke sige hvad de mener. Mange af dem jeg kender, kan f.eks. ikke sige ”Nej!” Mig? Hvis der er noget jeg ikke bryder mig om, ”Nej!” Og det er det. Det gør mig lykkelig. Og i dag er det at være lykkelig det eneste som adskiller os fra de andre. Verden er delt op i dem der er lykkelige, og dem der ikke er det. Selvfølgelig er jeg med de lykkelige, dem der ved hvad de vil og dem som prøver på at hjælpe andre. Det er derfor jeg sidder her og venter på dit opkald - *Eduardo og Amada i ko* - parat til at vejlede, rådgive og hvem ved? Måske give dig indsigt i en lille del af det mørke hav vi kalder ”Livet.”

- All right, Eduardo, stil telefonerne igennem!
- Hallo! Du er på!

Conny: Hej Amanda...

Amanda: Hej! Min lille natugle. Hvad hedder du?

Conny: Conny.

Amanda: Conny skat, hmm, det lyder som glæde og nydelse! Hvad vil en kvinde med sådan et navn i et program som det her?

Conny: Jeg vil gerne vide...

Amanda: Du vil gerne vide! Vi ønsker alle at vide! Men vide hvad? Det er det vi ikke ved. Vi ved ikke hvad vi vil, ved du det, Conny?

Conny: Jeg vil gerne være berømt.

Amanda: Ja, berømt, feteret og elsket – det er lykken! Lad os se, giv mig et nummer mellem...og 10! Et nummer som gentager sig igen og igen i dit liv, et nummer som du opfatter som dig selv!

Conny: Fem!

Amanda: Arh! Du er en femmer! Du skulle vel ikke tilfældigvis være Tyr, smukke?

Conny: Jo!

Amanda: Det slår aldrig fejl. - *Hun ligger kortene på bordet* - Jeg sidder her med dine kort, Conny. Men først er du nød til at give mig lidt flere oplysninger om dig selv og din kæreste... Du vil vel også gerne vide om din kæreste bliver berømt?

Conny: Jo, selvfølgelig!

Amanda: Vores kærester! Hvem er i stand til at forstå dem? Okay, Connyskat, fortæl mig hvornår du er født. Ikke årstallet, kun datoen for både ham og dig.

Conny: Jeg er født den 5. maj og han den 21. april.

Amanda: Så han er også en Tyr! Ahh, ahh, Muuhh! Du er en nobel kvinde, Conny. En og tyve. Klar. Og til sidst men ikke mindst, kære Conny, giv mig et nummer mellem et og fem så længe det ikke er fem.

Conny: Tre.

Erika spiller noget da-da-da-musik!

Amanda: Hvor er du heldig! Din kæreste er tilfældigvis også din ægtemand...Ikke sandt?

Conny: Jo.

Amanda: Jeg ved alt! Du har været gift i tyve år. Og din mand har brunt hår, ikke sandt?

Conny: Jo

Amanda: Perfekto! Du får succes med alt hvad du gør, og det gælder også din mand. Næsten ingen penge, men nok til at holde jer oven-vande. Måske...helbredet, noget med øjnene...Jeg ved ikke rigtigt...Consuelo, går du med briller?

Conny: Ja, og faktisk skal jeg snart...

Amanda: Til lægen! Ikke sandt?

Conny: Hvordan ved du det?

Amanda: Jeg ved alt, kære ven. Det er det jeg får penge for. Og ingen bliver snydt. Vær ikke urolig for det lægebesøg – din sygdom bliver værre og værre, og du bliver

meget berømt, men det værner du dig til. Må jeg bede om et nummer for din mand mellem et og ti så længe det ikke er fem eller tre?

Conny: Otte

Amanda: En, to, tre, fire, fem, seks, syv og otte. Her er det...Det var det, jeg frygtede...

Conny: Hvad er der galt?

Amanda: Conny, jeg er nød til at sige at din mand er sammen med eller har været sammen med en anden kvinde...

Conny: Hvad?

Amanda: Ja, men vær ikke urolig, det er ikke noget seriøst med den pige...For vi taler om en meget ung kvinde her...bare en grille fra din mands side...Jeg råder dig til at lade være med at gå op i det.

Conny: *Med en anden stemme.* – Hvem er hun? Hvad hedder hun?

Amanda: Det ved jeg ikke. Hvordan skulle jeg vide det? Det er bare en lille pige, og den pige er tæt på ham.

Conny: Møgsæk! Jeg vidste det...

Amanda: Gud!

Conny: Er det ham?

Amanda + Er ika kor: Nej, hun er kun et barn, og hun er meget ulykkelig.

Conny: Hvem kan det så være?

Amanda: Giv mig en farve som din mand kan lide.

Conny: Det er let. Han elsker rød. Lyserød.

Amanda: Conny, kunne du ringe ind til os på den anden linje?

Conny: Hvad er der galt. Sig det, vil du ikke nok? Hvad er der galt?

Amanda: Rolig Conny,..Det er ikke noget alvorligt...Erika , få hende af linjen...

Conny: Jeg vil vide det...Læg ikke på.

Amanda: Undskyld frue, vi må hellere...

Conny: Jeg vidste det..Sig det, sig det!

Amanda: Conny, har du en datter?

Erika: Men det er jo forfærdeligt!

Klik. Lys ud på Conny. Musik.

Amanda: Erika, vent med at åbne linjerne. Jeg vil tale til mine lyttere. Jeg vil slå fast at det er første gang at sådan noget er sket i mit program. Som regel er det kun gode nyheder som alligevel bekræftes i livet. Kortene fortæller ikke altid sandheden. Nogen gange tager vi fejl af numrene og farverne. Rød kan faktisk betyde grøn. Men vi kan ikke se det. Og tre kan i virkeligheden være ni og sådan ændrer det sig hele tiden.

Derfor Conny hvis du stadig er derude. Jeg understreger at kortene ikke nødvendigvis taler sandt. Din mand behøver ikke at være et monster. – *Hun samler et kort op og ser på det.* – Selvom det fremgik ret klart, så beviser klarhed ingenting.

Jeg kan ikke lide at være klar. Klarhed er forvirrende. Forstår I?

Erika, lad os gå videre i programmet. Stil den næste igennem.

Telefonen ringer

Amanda: Ja, du er på.

Marius: Jeg vil tale med Amanda.

Amanda: Det er Amanda.

Marius: Er du Nattens Amanda?

Amanda: Ja, jeg er Nattens Amanda.

Marius: Godt, du er en kælling og en sæk.

Amanda: Nå da. Det var høfligt. Der er nogen meget høflige mennesker i den her by.

Telefonen ringer.

Amanda: Ja, hallo?

Marius: Nogen vil slå dig ihjel, og be' til Vor Herre at det ikke bliver mig. –

Klik. Lys ud på M.

Amanda: Jeg håber at der er andre der lytter til programmet. – *Telefonen ringer.* – Igen?

Lys på Pilli. Hun sidder i en sofa. Iført en meget afslørende badekåbe.

Pili: Er det Nattens Amanda?

Amanda: The one and only....

Pilli: Det er Pili.

Amanda: Pili. Pili. Pili. Ja. Jeg genkender din stemme. Du ringer ind hver fredag.

Pilli: *Fniser.* – Det er fordi jeg syntes dit program er så godt.

Amanda: Og hvorfor syntes du det er godt?

Pilli: Fordi der altid er sådan nogen patetiske typer der ringer – *Fniser.*

Amanda: Hvad kan jeg gøre for dig, Pilli?

Pilli: Den ene gang, talte jeg med dig om...Det er så pinligt.

Amanda: Kom nu Pilli . Du kan godt.

Pilli: For nogen tid siden læste du min fremtid...Du sagde at alting drejede sig om mig.

Amanda: Du bliver aldrig afhængig af nogen. En selvtilfreds moderne kvinde.

Pilli: Ja selvfølgelig... - *Fniser* – og en anden gang talte du om...onani.

Amanda: Ja, onani. Jeg har sagt det mange gange, og jeg siger det igen. Det er godt at onanere. Det er meget naturligt. Selv katte gør det. Det er naturligt at unge får en seksuel bevidsthed ved at onanere..

Pilli: Ja fordi...- *Fniser.*

Amanda: Hvad er der?

Pilli: *Fniser.* – Problemet er at...

Amanda: Ja? Hvorfor ler du?

Pilli: Mig? Ler jeg?

Amanda: Ja, det lyder sådan.

Pilli: Nej, jeg ler ikke...uh... - *Fniser igen*. – En dag talte du om onani og jeg sagde at jeg... Jeg mener... jeg...før jeg ringede til dig... havde jeg allerede gjort det... i et helt år.

Amanda: Du havde onaneret i et år.

Pilli: Ja, - *Fniser*. – Præcis, hver dag, eller næsten hver dag...

Amanda: Rolig nu. Du er ikke unormal. Vi har alle sådan en overgang. Jeg er sikker på at dine veninder også gør det. Måske de ikke tør tale om det, men de gør det. Men det er der ikke noget problem i. Folk kan ikke lide at tale om den slags ting, jeg ved ikke hvorfor, men det kan de ikke. Mennesket har onaneret siden istiden, min pige..

Pilli: Men, hvad med kvinder?

Amanda: Mænd og kvinder. Især kvinder. De har ret til det, skat.

Pilli: Men.... jeg gør det med fingeren...

Amanda: Selvfølgelig, det har ingen bivirkninger.

Pilli: Og det...Jeg mener...Det var dét du sagde den første gang vi snakkede sammen.

Amanda: Præcis.

Pilli: Og jeg sårede mig selv.

Amanda: Sårede?

Pilli: Med fingeren. Ved at onanere. Du sagde at jeg bare skulle tage det helt roligt, at der intet var at frygte, og så tog jeg min mødom!

Amanda: Men..

Pilli: Du lovede at det ikke kun ske.

Amanda: Aldrig...Nej...Jeg mener, normalt sker det ikke...

Pilli: Du sagde at det var umuligt at miste sin mødom. Og alligevel skete det...for et par måneder siden.

Amanda: Måske du blev en smule ophidset og så...

Pilli: Ingenting ville der ske.

Amanda: Jeg...

Pilli: Og jeg var ikke længere jomfru.

Amanda: Jeg må sige at du er et unikt tilfælde. Er du sikker på at du ikke er jomfru?

Pilli: *Muntert* – Selvfølgelig...

Amanda: Hvordan....

Pilli: Fordi jeg lige siden har haft rigtig mange forhold..

Amanda: Og så...

Pilli: Og så ingenting. Jeg var ikke jomfru og drengene troede at jeg allerede...du ved...

Amanda: Jeg syntes helt ærligt at du er unik, og det er aldrig set før. Jeg anbefaler at du ikke tager det så seriøst. – *Pilli ler højt*. – Pilli?

Pilli: *Ler højt*. – Hvem sagde noget om at tage det seriøst?

Amanda: Du er ligeglad?

Pilli: Selvfølgelig er jeg det, Nattens Amanda!

Amanda: Hvorfor ringer du så til mig?

Pilli: Det er da lige meget om jeg er jomfru eller ej.

Amanda: Jeg er helt enig. Jomfruelighed er et fossil fra istiden. Ingen bekymrer sig om den slags i dag.

Pilli: Amanda, det er ikke det der er mit problem.

Amanda: Fint nok, det er ikke et problem..

Pilli: Du sagde at onani er rigtig godt, ikke?

Amanda: Jo,

Pilli: Og sex er også rigtig godt, ikke?

Amanda: Absolut.

Pilli: *Amanda taler ind over hende.* - Det er mit problem. Jeg er kold over for mænd. – *Hendes ophidselse stiger til et klimaks.* – Jeg har prøvet flere gange og de duer ikke. Ingen mand kan slå min egen finger, mig selv, mine tanker. Intet gør mig så ophidset som min egen krop. Jeg vil tusind gange hellere røre ved mig selv end jeg vil lade andre gøre det. Kun sådan får jeg orgasme, og det er praktisk, altid lige ved hånden og..og..og...åhh, åhh, åhh! – *Dybt suk, slut på ophidselse.*

Amanda: Pilli, hvad er der galt med dig?

Pilli: *Pludselig hysterisk.* – Det er mit problem for fanden! Jeg er ikke normal. Du sagde at jeg kunne gøre det lige så meget jeg havde lyst til, men nu kan jeg slet ikke holde op igen... Hvad skal jeg gøre? Hvad skal jeg gøre? Du er nød til at hjælpe mig.

Lys ud på Pilli. Musik. – Telefonen ringer.

Amanda: Pilli, hør her.

Lys op på telefonboks og på Marius.

Marius: Du er en lort. Ikke andet end en skide lort... - *Klik.*

Telefonen ringer. Lys på Paco.

Paco: Ja....godaften.....godaften...

Amanda: Hvem er det?

Paco: Paco.

Amanda: Hvad kan jeg gøre for dig, Paco?

Paco: Det er bare...du ved...mit problem...

Amanda: Ja. Jeg og alle lytterne husker dig udmærket.

Paco: Du gav mig et råd...

Amanda: Ja, det er det jeg gør.

Paco: Jeg mener...det er...nu...Jeg ved ikke hvem jeg er.

Amanda: Nå da, lad os nu tage det roligt. Du ved ikke hvem du er. Fint. Det er et problem, ingen tvivl om det, men det er ikke noget særligt, Paco. Ingen af os ved hvem vi er, mere eller mindre selvfølgelig. Nogle tror de ved hvad de er her for, men de viser det ikke hvilket afslører at de intet ved overhovedet. Nogle tror at de er en anden. Andre sværger på at de ikke er den, de er. Og hovedparten erklærer at de ikke er noget som helst. Det er sådan samfundet fungerer.

Paco: *Eksploderer.* – Tal ikke sådan til mig. Jeg er ligeglad med andre. Jeg tænker på mig selv. Hører du? Jeg tænker på mig selv og ingen andre. Lad være, lad være at tale til mig på den måde – vil du ikke nok?

Amanda: Men Paco, hvad der gælder den ene, gælder også den anden....

Paco: Nej. Det er ikke sandt. Hvad der er mit, er mit. Og til helvede med alle andre. Jeg er ligeglad med dem. De dumme svin...Kællinger....

Amanda: Paco, jeg er nød til at advare dig om at dit sprog...

Paco: Jeg ringede til dig fordi alle skal vide hvad du har gjort..

Amanda: Mig?

Paco: Alle kender til mit problem, og alle ved hvilket råd du gav mig. Alle ved at min bedste ven engang kærtegnede min ryg, og jeg rødmede og fik gåsehud over det hele. Alle ved det for hver eneste fredag ringer jeg ind til dit program. Det var første gang at det overgik mig: Han rørte mig, og jeg rødmede som en anden teenager. Jeg er en voksen mand. Jeg har to sønner. Jeg fortalte dig hele historien, og du sagde bare rolig, det er helt normalt. Og at du også havde prøvet det, og det er en fase som alle mænd går igennem. Du sagde at alle mænd bliver tiltrukket af en anden mand på et eller andet tidspunkt... Var det ikke du sagde, hva?

Amanda: Paco. Jo, men må jeg ikke have lov at uddybe...

Paco: Det var ikke spørgsmål. Nu er det mig der taler. Fordi hvis en mand rødmer bare fordi en anden mand rører ved ham så betyder det ikke at de....du ved...er...sådan du ved nok.

Amanda: Bøsser?

Paco: Ja, bøsser, homo, svansede...Den slags...

Amanda: Det er ikke det samme.

Paco: Det er det samme for mig. Jeg ser mig i spejlet, og jeg er maskulin. Jeg er macho, og min kone klager ikke. Herren skal vide at hun har det fantastisk sammen med mig. Spørg hende hvis du vil. Hun er lige her ved siden af mig. Hun, hun, hun er meget nervøs.

Amanda: Det er ikke nødvendigt at hun...

Paco: *Højt.* – Kom og sig at vi har det fantastisk. Kom og sig det, luder! Du rådede mig til at vi bare skulle røre ved hinanden, at det var normalt...

Amanda: Paco, det er dig der gør det til et problem.. Det betyder intet.

Paco: Du sagde at jeg bare skulle lade ham gøre det.

Amanda: Ja, selvfølgelig.

Paco: Og det er problemet.

Amanda: Hvad er det, du vil? Afbryde et livslangt venskab? Det er ikke let at finde nye venner.

Paco: Det sagde du også sidste gang...

Amanda: Og jeg gentager...

Paco: Men nu..

Amanda: Ja?

Paco: *Mumler.* – Har vi været sammen.

Amanda: Undskyld, jeg hørte ikke...

Paco: *Højere.* – Vi har været i seng sammen.....Han og jeg.

Amanda: Men...

Paco: Tre gange om ugen. Og jeg kan ikke holde ham væk mere. Vi tænker kun på at være sammen.

Amanda: Men...Det er da ikke normalt...det...

Paco: Jeg skulle bare gøre det..

Amanda: Ja, men ikke på den...

Paco: Det var sådan jeg forstod det.

Amanda: Men det var ikke det, jeg sagde.

Paco: At jeg bare skulle lade ham røre ved mig når han havde lyst..

Amanda: Det jeg mente var...

Paco: Og nu kysser han mig og gør hvad han vil ved mig. Og jeg er ikke lykkelig. Jeg er ikke lykkelig. Jeg...Jeg...Jeg ved ikke hvem jeg er. Jeg er færdig. Han skulle bare røre...Og nu kan jeg ikke styre det.

Amanda: Læg ikke på!

Klik.-Telefonen ringer

Luder: Hallo, må jeg tale med Anders?

Amanda: Anders, Anders hvem?

Luder: Anders ”Fogh me!”

Klik

Erika: Amanda, det er bare et job. Det er dit job, ikke andet. Du tvinger dem jo ikke til at ringe, vel?

Amanda: Jeg nævner bare et telefonnummer, og så ringer de, og jeg svarer dem..

Erika: Men du er ikke Røde Kors eller Frelsens Hær. Det er et business, som alt andet. Det må ikke gå dig på, ellers bliver du sindssyg. Os begge. Forskruede - og ud af vagten....

Amanda: Erika...Du ved så meget...Hvorfor tæller de ikke folk? Jeg mener... Vi ved hvor mange indbyggere der er i verden, hvor mange atomhoveder der peger mod hinanden, hvor mange muslimer, kristne og jøder der er, hvor mange km. der er herfra og til månen. Men ingen, intet land, ingen organisationer har nogensinde regnet ud hvor mange ulykkelige mennesker der er her på jorden.

Erika: Kom nu, "the show must go on," og vi skal tjene til det daglige brød. –
Amanda?

Amanda: Ja?

Erika: Du sidder foran en mikrofon. Lad være at sige noget dumt som kan koste os... Du ved... Du sidder foran en mikrofon, og folk lytter til dig. Så hvis der er noget du vil tale om, så tal med mig.

Amanda: Bare rolig. Jeg er professionel. - *Hun snikker en bane kokain*

Erika: Ja, det ved jeg.

Erika går ud - Telefonen ringer. – On the air.

Amanda: Svaret ligger altid i spørgsmålet. Vi må lytte til vores bevidsthed når den taler til os – og det er det drømme gør.

Jeg tror at jeg har hovedpine.

Giv mig en aspirin! Aspirin er en hel livsfilosofi, folkens. Er I ikke enige? Jeg har større tro på aspiriner end på noget andet. Selvom virkningen bliver mindre dag for dag, gad vide om markedet er mættet. Der er alt for mange slags aspiriner, sådan plejede det ikke at være. Det er som om nogen har bestemt: "Ja, der er en Gud, men han kommer til os i quizzer og talkshows, lyserød og sød som candyfloss.

Hun tager en stribe kokain frem. Erika ser hende.

Erika, vores producer stirrer på mig. Hun bryder sig om det jeg gør. Og hun har ret. Alle lykønsker mig for det her program, og så viser det sig at hun står bag det hele.

Amanda sniffer pulveret op. - Hør efter folkens: Vi har ingen svar! Og nu stikker Erika mig ned. Folk hører radio for ikke at være alene. Enten af den eller hvilken som helst anden grund. Hvad fanden ved jeg?

Jeg er her for at holde jer med selskab. Uden at ville noget.

Vi er ligesom munke, ligesom engle.

Hvorfor ringer den forbandede telefon ikke? Er jeg stemt hjem?. Måske er I stemt hjem? – *Hun ler uhyggeligt.*

I morgen inviterer jeg en zoolog som kan forklare nogle af de tilfælde, vi har her i programmet. Vi smider kortene af helvede til, og tilkalder en masse specialister. Jeg ringer til en zoolog.

Hun ler.

Jeg mener, en psykolog.

En psykolog som vil fortælle mig hvorfor... i skolen forstod jeg aldrig en eneste skide forklaring. Det eneste jeg forstod var kendsgerninger. Jeg mener, hvis nogen sagde til mig: "Hunden savler når klokken ringer," så forstod jeg det. Klokke plus Hund lig med Savl! Men når det kom til at forklare hvorfor, fattede jeg ikke en brik. Er der nogen der kan forklare mig det?

Hvad var navnet på ham der lavede eksperimentet? Den første som ringer ind, vinder en præmie. Hvem udførte eksperimentet med hunden og klokken, og hvorfor savler hunden?

Jeg er lige her!

Telefonen ringer.

Ah! Der er nogen som har svaret!

Hun tager telefonen.

Kom med det, du er på!

Lys på Marius. Et lynende tegn viser ordet: "Radio."

Amanda: En desperat indbygger i natten. En mand som vandrer i gaderne for pludselig at stoppe op og spørge til fremtiden. Jeg husker en som engang spurgte hvad han kunne vente sig, og Erika sagde: "Ingenting," og i det samme blev han halshugget af en lastbil. Hvad er dit navn?

Marius: Marius.

Amanda: Har du ikke ringet ind før?

Marius: Nej. Aldrig. Du skal spå for mig.

Amanda: Rolig nu, så utålmodig, du er. Du vil spås for i dag, men det er allerede morgen. Gå dog i seng med en smuk kvinde og få dit livs knald.

Marius: Jeg har ikke brug for en kvinde.

Amanda: Nå, så en mand måske?

Marius: Jeg har Gud.

Amanda: Herligt. Jeg kender ingen andre der boller ham. Giv mig et nummer, Marius.

Marius: Tre

Amanda: Jeg ser at du er en hurtig tænder. At du går stærkt med næsen i sky og ofte knalder hovedet ned i fortovet. Du er Stenbuk.

Marius: Ligesom ham.

Amanda: Ligesom hvem?

Marius: Jesus.

Amanda: En du kender?

Marius: Herrens søn.

Amanda: Jeg ville have sagt at han fremtræder i dine kort, men det er ikke sandt. Ingen viser sig ved siden af dig. Skal vi gå videre med fremtiden?

Marius: Indtil nu har du kun talt om fortiden, jeg vil vide hvad der sker i aften.

Amanda: Det behøver vi hverken tarot eller andre før-bevidste systemer til. Hvad kan der ske en aften som i aften? Vi bor i verdens kedeligste by.

Marius: Jeg gider ikke dine prædikener.

Amanda: Hvad tror du, der er derude? Forbrydere? Sprut? Narko? Engang var det nyt, men ikke længere. Åhh, du så en luder på dit dørtrin? Og hva' så. Jeg så en kat, og en skraldebil. Og en Mercedes. Hvad er forskellen? Min søn tog en overdosis. Han var 15. Han kunne hverken tale eller forstå hvad folk sagde til ham. Det gjorde ondt dengang, men nu? Nu er jeg ligeglad. Han besluttede at junke sig ihjel. Okay. Fint nok. Lad ham dø. En mund mindre at mætte...
Er du med, Marius? Hvorfor vil du vide hvad der sker med dig? Jeg siger dig uden at trylle med kort: Der sker ikke en skid!

Amanda smider kortene

Marius: Du har stadig ikke spået mig.

Amanda: Jeg ser et barn som er vokset op med dybe åndedræt og dybe suk, med store øjeblikke af både indånding og udånding. Han vil udånde i dag. Et kulilteforgiftet barn i marts. Kender du ham?

Marius: Det er mig.

Amanda: Meget godt. Det betyder ascendens i astral kort 4 og 3. Og! Her er en kvinde, én som du hader. En træt kvinde i mørkt tøj.

Marius: Hvad sker der med hende?

Amanda: Du møder hende og taler hadefuldt til hende.

Marius: Hvad siger jeg til hende?

Amanda: Gud! – *Musikken bliver højere.* – .

Marius: Sig det!

Amanda: Erika...kom og se...

Marius: Hvad siger kortene?

Amanda: Den kvinde du hader, er mig.

Marius: Ja, det er dig. Og hvad ellers?

Amanda: Men hvad har jeg med dig at gøre?

Marius: Vend de andre kort!

Amanda: Nej...

Marius: Gør det!

Amanda vender kortet. Hun står op.

Amanda: Du...I aften vil du begå en forbrydelse.

Marius: Det ved jeg..

Amanda: Du vil slå en kvinde ihjel.

Marius: Ja.

Amanda: Og den kvinde er mig.

Marius: Ja.

Amanda: Men hvorfor?

Marius: Hvad siger kortene ellers?

Amanda: Jeg har aldrig set dig...i hele mit liv....kortene...*Hun samler det sidste kort op...*De siger at du dør i morgen, før dagen er omme.

Marius: Det var dét, jeg ikke vidste.

Amanda: Men...men...men...Vil du slå mig ihjel?

Marius: Det står i kortene.

Amanda: Men, vil du gøre det?

Marius: Ja.

Amanda: Nej, hvorfor mig? Nej, hvorfor mig? Hvorfor mig?

Pilli, Paco, Erika og Marius nærmer sig med knive.

Marius: Jeg må slå hende ihjel.

Pilli: Jeg må slå hende ihjel.

Erika: Jeg må slå hende ihjel.

Paco: Jeg må slå hende ihjel.

Alle trækker en lang kniv. Løfter den. Lys ud. Mørke. Musik. Telefonen ringer.

The end